

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροδύμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὥραιου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὰ ἀμάξια τὰ φράσσοντα τὴν ὁδὸν εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῇ, οἱ χωρικοὶ συζητοῦντες περὶ τῆς τιμῆς πωλησέως τινος θορυβωδῶς καὶ μετὰ χειρονομιῶν, εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρακείμενον καπηλεῖον, ἡ ὁδὸς ἀπέμεινε κενὴ καὶ ἐλευθέρη, οἱ δὲ ἵπποι τοῦ μαρκησίου, οὐδὲν πλέον κώλυμα βλέποντες ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐκρόαινον ριψαύχενος, καὶ ὁμῶς ὁ μαρκήσιος ἔμενεν ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸ παράθυρον, ἐνῶ ἡ κτινοβόλῃ ἡ ἐξαίρετος ἐκείνη εὐμορφία, λησμονῶν ποῦ εὗρίσκετο, ὀλίγον μεριμνῶν ἂν τον ἔβλεπον οἱ περιεστώτες, περιφρονῶν τὰ σχόλια τῶν κατοίκων τῆς πολίχνης, θυμῶν καὶ ἐπιποθῶν νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ δίφρου καὶ νὰ προσεγγίσῃ τὴν τοσοῦτον σφοδρῶς συνταράξασαν αὐτόν.

Τραχὺς ἤχος κωδωνίου ἀκουσθεὶς ἐκ θύρας τινὸς ἀνοιχθείσης, ἀπέσπασε δυσάρεστος τὸν μαρκήσιον ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἣν ἦτο βεβητισμένος.

Ἀπέβλεψε περίλυπος πρὸς τὴν ρυπαρὰν ὁδόν, πρὸς τὴν παλαιὰν καὶ σκυθρωπὴν οἰκίαν, ἐρωτῶν ἐκυτὸν κατὰ τίνα εἰρωνίαν τῆς τύχης εὗρήθῃ ὁ μαργαρίτης ἐκεῖνος ἐν ἐκείνῳ τῷ βορβόρῳ.

Ἡσθάνθη τότε συγκίνησιν ὡς ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως· διότι αἰφνης ἀνθρωπὸς τις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς παραστάδος καὶ ἐκείθεν ἐξακοντίζων κατὰ τοῦ μαρκησίου βλέμμα προκλητικόν.

Ὁ κύριος Κλαίρεφὸν ἀπὸ τοῦ δίφρου τοῦ κατεκεράυνωσε διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν θρασὺν ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο νέος

μικροῦ ἀναστήματος, ἰσχνός, μὲ πρόσωπον μαῖμοις φωτιζόμενον ὑπὸ δύο ὀφθαλμῶν ἐκτάκτου ζωρότητος. Ἦτο δὲ ἐνδεδυμένος ὡς ἐργάτης.

Ταύτοχρόνως ἡ νεανὺς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ εἶδε τὸν Ὀνώριον ἰστάμενον πρὸ τοῦ καταστήματος. Παρευθὺς δὲ ἐρυθρίασασα, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, ὑποκρινόμενη ἀδιαφορίαν, καὶ καταλιπούσα τὴν ἔδραν αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐνδότατα τοῦ καταστήματος. Ὁ δὲ μαρκήσιος ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ μελωδικῆς :

— Καρβαγὰν, ἀντὶ νὰ κυτᾶζῃς ἔξω 'ς τὸν δρόμον, ἔλα τελείωνε τὴν δουλειάν σου.

Ὁ ὑπάλληλος ἔσεισε τὸ ἡλιοκαὲς μέτωπόν του ὡς θέλων νὰ ἀποδιώξῃ ὀχληροὺς στοχασμούς, ἔστρεψεν αὖθις τὸ σκυθρωπὸν καὶ ἀπειλητικὸν πρόσωπόν του πρὸς τὸν νέον, καὶ ἔπειτα βραδέως ἀφῆκε τὴν θύραν, ἥτις ἐκλείσθη ἀφ' ἐκυτῆς τρίζασα ὡς τρίζουσι δονούμεναι αἱ ὕλοι τῶν παρθύρων.

Ὁ Ὀνώριος ἔψαυσε διὰ τῆς μᾶστιγος τοὺς ἵππους, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ ἀπαθῶς καθήμενον ἱπποκόμον, ἠρώτησεν αὐτόν, ὑποκρινόμενος ἀδιαφορίαν :

— Καὶ ποία εἶν' αὕτῃ ἡ εὐμορφὴ κοπέλλα ;

— Εἶνε ἡ κόρη τοῦ μπάρμπα Κατελούρη, κύριε μαρκήσιε. ὦ! αὐτὴν τὴν ἔρει ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ. Τὸ ὄνομά της εἶνε Κρινιώ, μὰ περισσότερο τὴν λέγουν εὐμορφὴ σιταροῦ . . .

— Εἶνε φρόνιμη ;

— Ἀ! κύριε μαρκήσιε, εἶνε φρονιμότατο κορίτσι. Ὁ πατέρας της τὸν ἔχει τὸν παρᾶ, καὶ ἂν αὕτῃ ἀγαπᾷ τὰ μεγαλεῖα, εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἄνδρα καὶ κανένα καμαριέρη πρεσβείας.

— Καὶ ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι ποῦ μοιάζει σὰν μαῖμου ποῦ ἦτον εἰς τὴν θύραν ;

— Εἶνε ὁ Καρβαγὰν, ὑπνέρτης . . . Εἶνε ὁμῶς παιδί ἐξυπνο καὶ γερό, καὶ αὐτὸς εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ καταστήματος, διότι ὁ μπάρμπα Κατελούρης τὸν περισσότερο καίρὸν τοῦ τον περνᾷ 'ς τὸ καπηλεῖο.

Ὁ κύριος Κλαίρεφὸν ἔνευσε πρὸς τὸν ἱπποκόμον ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ πλείότερα, ὁ δὲ ἱπποκόμος ἐπανελάβετο πάλιν τὴν προτέραν του ἐπίσημον ἀκίνησιν καὶ ἀφασίαν.

Ὁ Ὀνώριος τὰς ἐπομένους ἡμέρας πολὺ λάκκις διέβη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς. Ἐπενόησε παντοίας προφάσεις ἵνα ἐξέρχεται καὶ περιεφέρεται ἐντὸς τῆς πολίχνης. Κατήρχετο πεζὸς τὴν ἀπότομον κλιτύν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τῶν κτημάτων του εἰς τὴν Νεβίλλην, οἱ δὲ πολῖται τὸν συνήντων καθ' ὁδόν, ἔχοντα τὴν ράβδον τοῦ ὑπὸ μάλης καὶ πλανώμενον ἀσκόπως καὶ σύννου.

Εὐνόητιν εἶνε ὅτι κατὰ ποικίλους τρόπους προσεπάθουν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ μαρκησίου, καὶ τὰ κακὰ στόματα ἐξεστόμιζον διαφόρους εἰκασίας.

Διατὶ τάχα ὁ μαρκήσιος περιεφέρετο εἰς τὰς λιθοστρώτους ταύτας ὁδοὺς, ὧν οἱ φοβεροὶ λίθοι κατεπόνουν τοὺς πόδας τῶν διαβατῶν, ἐνῶ αὐτὸς εἶχεν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ ὁμαλὰς καὶ ἀπαλὰς δειροστοιχίας ;

Τίνος ἔνεκα κατέβαινε κάτω εἰς τὴν πολίχνην ;

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι οὐδὲν ἐγίνωσκον.

Ἀλλ' ὁ Καρβαγὰν ὁμῶς ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὁ Καρβαγὰν ὅστις ἀπὸ τινος φεγγίτου κατεσκόπευε τὰ σὺρ' τὰ φέρ' τὰ τοῦ νέου μαρκησίου. Ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ ἡμέρας ὡς ἐξ αὐτομάτου κατενόησεν ὅτι περὶ τῆς Κρινιώς πρόκειται, καὶ παρευθὺς ἀνήφθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μίσος ἀγρίου, μίσος ἄσπονδον, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡπειλοῦντο καὶ τὰ συμφέροντά του, τουτέστι νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ προεστάμενου του, καὶ ἡ εὐδαιμονία του, τουτέστι νὰ νυμφεῖται τὴν ἐπέραστον ἐκείνην κόρην.

Καὶ τὸ σχέδιόν του τοῦτο, τὸ ἀπὸ δεκαετίας ἐπιμελὸς παρασκευαζόμενον, ἔβλεπεν ὁ Καρβαγὰν κινδυνεῖον ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας ἐκατομυριούχου εὐπατρίδου.

Ἐγίνετο ὥχρος ἐξ ὀργῆς ἀκούων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τὸ εὐδιάκριτον καὶ θρασὺ βῆμα τοῦ μαρκησίου, ἀντηχοῦν κατὰ τὰς ἄργας ὥρας, καθ' ἃς οἱ κάτοικοι καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἐνεκλείοντο ἐν ταῖς οἰκίαις των.

Ἐσχεδιάζε ποικίλα σχέδια ἐκδικήσεως φοβεράς, καὶ ἐν τῷ ὑπερφῶ ὧν, προέκυπτεν ἀπὸ τοῦ φεγγίτου καὶ παρετῆρει τὸν ἄσπονδον αὐτοῦ ἐχθρόν, διανοούμενος ὅτι λίθος τις κρημνιζόμενος ἀπὸ τοῦ ἀετώματος τῆς παλαιᾶς οἰκίας, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ δώσῃ τέλος αἵσιν εἰς τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο παιγνίδιον. Καὶ διὰ τῶν συσπωμένων δακτύλων τοῦ ἐσκάλλεν ἀνεπαισθήτως τὸν τοίχον.

Ἡμέραν τινὰ τεμάχιον τοῦ τοίχου καταπεσὼν ἐπὶ τοῦ ὧμου τοῦ μαρκησίου ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ σκιᾷ δὲ τοῦ φεγγίτου ἀνεκάλυψε μορφὴν φωτιζομένην ὑπὸ δύο ὀφθαλμῶν τίγρεως ἐνεδρευούσης.

Ὁ Ὀνώριος ἐνόησε τὸν κίνδυνον καὶ ἔκτοτε διήρχετο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον ὅστις τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστάθη ἐνώπιόν του ὡς ἀντίπαλος.

Ἐξετάσας ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κατελούρη ἦτο υἱὸς κατωτέρου τινὸς ἀξιωματικοῦ Ἰσπανοῦ ἐλθόντος εἰς Γαλλίαν τῷ 1813. Εἰσαχθεὶς εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Κατελούρη ἐν ἡλικίᾳ δικαῆς ἐτῶν εἰργάζετο δραστηρίως. Ταχέως δὲ κατενόησεν ὅτι διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἡδύνατό τις νὰ ἀποκτήσῃ δύναμιν παρὰ τοῖς χωρικοῖς. Φιλόδοξος ὧν δὲν περιώριζε τὰς ἐπιθυμίας του εἰς τὴν κατασκευὴν πολυταλάντου περιουσίας· ἀλλὰ κυρίως σκοπὸν εἶχε νὰ δημιουργήσῃ θέσιν ἀξίαν λόγου ἐν τῷ τόπῳ, καὶ διὰ τοῦ πλούτου νὰ ἔχῃ ὑποχείριον ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Πρὸς τοιοῦτον λοιπὸν ἀντίπαλον φοβε-